

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

GERALDINE BROOKSOVÁ

„Majstrovské rozprávanie“

Maggie Shipsteadová

THE WASHINGTON POST

KÔŇ

TATRAN

KÔŤ

GERALDINE
BROOKSOVÁ

KÔŇ

TATRAN

Z anglického originálu Geraldine Brooks: Horse, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Viking, An imprint of Penguin Random House LLC,
New York 2022,

preložila Daniela Šinková.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5581. publikácia a 216. zväzok edície

LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šulajová

Jazykové redaktorky Alexandra Jurišová, Eva Mládeková

Odborná spolupráca Martina Chodilová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

No part of this book may be used or reproduced in any manner for
the purpose of training artificial intelligence technologies or systems.

This work is reserved from text and data mining
(Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

All rights reserved.

Copyright © 2022 by Geraldine Brooks

Translation © Daniela Šinková 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1703-3

PRE TONYHO

*Bude to minulosť
a budeme v nej žiť spolu.*

PATRICK PHILIPS, *Heaven*

Všetky kone, ktoré pretekali pred ním, prevyšoval o toľko,
ako žiara tropického slnka prevyšuje mdlý a sotva
postrehnuteľný ligot najvzdialenejšej hviezdy.

JOSEPH CAIRN SIMPSON, *Turf, Field and Farm*

Kone, ktoré prišli po ňom, boli jednoducho iba ďalšie kone.

CHARLES E. TREVATHAN, *The American Thoroughbred*

THEO

Georgetown, Washington, D. C.

2019

Zavádzajúco redukcionistické formy umelcovej tvorby sú v rozpore s hutošnosťou významu, ktorý vytvorila rozdvojená existencia. Tieto emblémy a ideogramy nám signalizujú na križovatkách alternatív: sloboda vs. otroctvo, bieli vs. čierni, vidiek vs. mesto.

Nie. Ani náhodou. Celé zle. Zaváňa to akademičtinou. Má to byť pre bežných ľudí.

Theo podržal DELETE a prizeral sa, ako písmená pochodujú do zabudnutia. Zostal len blikajúci kurzor, kmitajúci ako netrpezlivý prst. Povzdychol si a v snahe ubrániť sa jeho neodbytnosti odvrátil zrak. Z okna nad stolíkom zbadal staršiu susedu z ošumelého domu v radovej zástavbe oproti. Ťahala k obrubníku lavicu na posilňovanie a až sem prenikal škripot kovových nožičiek o chodník. Clancy zarazene zdvihol hlavu, vyskočil a prednými labami sa zaprel o stolík vedľa Theovho notebooku. Obrovské psie uši podobné radarom sa so šklbnutím vytáčali za zvukom. Svorne sledovali, ako lavica končí opretá o vratký zikkurat, ktorý tam žena vystavala. Rukou písaná cedula oznamovala: ZADARMO.

Theo sa čudoval, prečo sa nepokúsi tie veci predať. Za lavicu by isto niečo utrhla. Alebo za imitáciu marockej taburetky. Keď

z domu vyniesla za náruč mužského oblečenia, došlo mu, že veci na kope iste patrili jej nebohému manželovi. Možno chcela dom zbaviť každej spomienky naňho.

Keďže ju sotva poznal, mohol len špekulovať. Patrila k tomu typu susedov, ktorí pomedzi zuby ledva vytisnú jednoslabičnú odpoveď. Rozhodne nevzbudzovala pocit, že by stála o zdvorilosti, nieto ešte o dôverný rozhovor. Jej manžel dával rečou tela tiež veľmi jasne najavo, čo si myslí o tom, že má za suseda černocho. Keď sa Theo pred pár mesiacmi presťahoval do obytného komplexu pre absolventov Georgetownskej univerzity, dal si záležať na tom, aby všetkých susedov pekne pozdravil. Väčšina reagovala priateľským úsmevom. Chlapík z druhej strany ulice sa mu však ani len nepozrel do očí. Theo ho počul, jedine keď kričal na manželku.

Prešiel týždeň, odkedy sa u nich v noci zjavila sanitka. Podobne ako iní obyvatelia mesta, aj Theo dokázal prespať húkanie sirény, ktorá sa s jačaním priblížila a vzápätí vzdialila. Táto však po zaštikútaní znenazdajky stíchla. Theo sa náhle prebral a ocitol sa uprostred víru svetiel, ktoré zaliali steny jeho izby vlnami modrej a červenej. Vyskočil z postele, pripravený pomôcť, ak bude treba. Nakoniec však boli s Clancym svedkami toho, ako záchranári vyniesli vrece s telom, húkačka stíchla a sanitka sa nečujne vytratila do diaľky.

U starej mamy v Lagose po každom úmrtí v okolí zavládol čulý ruch v kuchyni. Keď bol u nej cez prázdniny na návšteve, neraz ho poverila úlohou odniesť pozostalým teplé jedlo. A tak na druhý deň spravil kura na zelenine, napísal sústrastnú kartu a pobral sa do domu naproti. Nikto mu však neotváral, nechal preto jedlo pri dverách. O hodinu všetko objavil pred vlastným prahom aj so strohým odkazom: *Vďaka, ale nemám rada kura*. Theo vrhol pohľad na Clancyho a pokrčil plecami. „Myslel som si, že kura má rád každý.“ Zjedli ho oni dvaja. Jedlo bolo lahodné, prešpikované rozmanitými chuťami grilovanej papriky

a pomaly vareného bujónu vlastnej výroby. Clancy, austrálska kelpia, si však na to vôbec nepotrpel. V pragmatickosti vlastnej tejtó húževnatej rase zožral čokoľvek.

Pri myšlienke na jedlo, ktoré vtedy navaril, sa Theovi začali zbíehať slinky. Vrhó pohľad na hodiny v rohu notebooku. 16.00. Priskoro na to, aby to zabalil. Vrátil sa k notebooku. Clancy pod stolom opísal kruh a znovu si mu ľahol krížom cez priehlavky.

Tieto ~~strhujúce~~ podmanivé a presvedčivé obrazy sú jedinými zachovanými dielami umelca, ktorý sa narodil ako otrok narodeného do otroctva. Vernakulárne, no predsa veľavravné, stávajú sa semaformi z vyvrhnutého sveta. Umelec, ktorý prežil občiansku vojnu, ~~vymanil sa~~ unikol tyranii plantáže a vymenil ju za život na okraji mestskej spoločnosti, akoby cítil povinnosť vydať svedectvo o vlastnej realite, nevďačnej, a paradoxne predsa bohatej.

Príšerné. Stále to pripomína skôr seminárku než novinový článok.

Prezrel si obrázky na stole. Umelec sebavedomo znázorňoval to, čo poznal – preplnený, životom pulzujúci svet devätnásteho storočia v černošskej domácnosti. Text musí byť rovnako jednoduchý a priamočiary ako tieto obrazy.

Bill Traylor, narodený do otroctva, nám zanechal len...

Theo odlepil pohľad od obrazovky. Upútal ho pohyb odnaproti. Suseda sa snaží vyvliecť mohutné polohovacie kreslo. Stojí na vrchnom stupienku schodov, kreslo sa kláti nabok a nechýba veľa, aby jej vykĺzlo z rúk.

Zišla by sa jej pomoc. Najprv rýchla kontrola. Šortky? Mám. Tričko? Mám. Theo nemal v byte klimatizáciu, a keď pracoval z domu, často bol celý deň v spodnej bielizni, a to, že nie je patrične zaodetý, mu niekedy došlo až pri spýtavom pohľade kuriéra.

Prebehol cez cestu práve vo chvíli, keď nad kreslom zvíťazila gravitácia a vyrvala ho susede z rúk. Vyskočil na schod a zastavil ho telom. Žena zaúpela a kývla mu bradou. Na väčší prejav vďačnosti sa nezmohla. Zohla sa a chytila kreslo za spodok, Theo sa chopil opierky a pospiatky sa s ním prešuchtali až k obrubníku.

Žena sa narovнала, odhrnula si z tváre riedke vlasy farby slamy a pästami si pošúchala kríže. Mávla smerom k zikkuratu. „Poslúžte si...“ Potom sa zvrtila a vykročila hore schodmi.

Theo netušil, čo také by mohol chcieť z tejto smútkom presiaknutej kopy haraburdia. Byt mal zariadený striedmo: modernistický stolík z polovice dvadsiateho storočia a rozkladací gauč z bazáru. Zvyšok priestoru zaberali väčšinou knihy o umení, tróniace na knihovničke z dosiek, ktoré kdesi vyhrabal, a prepraviek na mlieko, ktoré nasprejoval matnou čiernou farbou.

Theo, syn dvoch diplomatov, bol však vedený k tomu, že nezdvorilé správanie predstavuje smrteľný hriech. Musí sa aspoň tváriť, že si obzerá kopu. V prepravke od piva zbadal zastrčené knihy. Vždy ho zaujímalo, čo ľudia čítajú. Načiahol sa po ne, aby si prezrel názvy.

A vtom zbadal koňa.

JESS

*Centrum podpory pre múzeá Smithsonianovho inštitútu,
Maryland*

2019

Jess vykopala psa ako sedemročná. Pes bol rok po smrti. Keď ho s mamou obradne pochovávali pod rozkvitnutý eukalyptus na zadnom dvore, obe plakali. A keď si Jess pýtala veľké plastové nádoby na práve vyhrabané kosti, mama mala znova slzy na krajíčku.

Jessina mama bola síce ten typ rodiča, ktorý by dovolil dcére podpáliť aj dom, ak by ju to naučilo niečo o kyslíčniku uhľičitom a kyslíku, teraz ju však premkla úzkosť. No ak vaše dieťa vykope milované zvieratko a vzápätí maceruje jeho pozostatky, neznamená to, že má azda sklony k psychopatii?

Jess sa pokúšala mame vysvetliť, že Mila vykopala, lebo ho ľúbila. Preto chcela vidieť, ako vyzerá jeho kostra. A je krásna, presne ako predpokladala: ten klenutý hrudný kôš a priehlbinky očných jamiek.

Jess uchvacovala vnútorná stavba tela živých vecí. Ochránárske objatie rebier, to, ako po celý život nežne obopínajú krehké orgány. A očné jamky? Žiadny remeselník ešte nevytvoril elegantnejšiu schránku pre čosi také vzácne. Milo mal oči farby sivomodrého kremeňa. Keď prechádzala prstom po prepadlinách na oboch stranách krehkej lebky, akoby znovu videla láskavý

pohľad svojho prvého priateľa, ktorý sa nevedel dočkať, kedy sa budú hrať.

Vyrastala na jednej z husto zastavaných ulíc Sydney plnej bungalovov z tmavočervených tehál, ktoré sa tiahli na západ s prvým prudkým rastom Sydney v 20. storočí. Ak by žila na vidieku, možno by svoju mániu upriamila na zrazené kengury a vombaty. Keďže však bývala v centre, mohla byť rada, ak našla mŕtvu myš či vtáka, ktorý narazil do okennej tabule. Jej najlepším úlovkom bol kaloň zasiahnutý elektrickým prúdom. Našla ho na trávnom páse pod elektrickým vedením. Preparovala ho celý týždeň: páperovú membránu krídla, poskladanú ako plisovaný mech akordeónu. Priehlavkové kostičky podobné ľudským prstom, len ľahšie, ktoré sa vyvinuli tak, aby nimi dokázal previevať vzduch. Nie sú určené na úchop. Keď s ním bola hotová, zavesila ho na luster v detskej izbe. Tam nespočetné noci sledovala jeho lietajúce telo zbavené všetkého, čo by mohlo v dohľadnom čase podľahnúť skaze.

Časom sa jej izba premenila na miniatúrne prírodovedné múzeum. Na podstavcoch vyrobených zo starých drôtených cievok či vlnených kotúčov sa vynímali kostry jašteríc, myší a vtákov označené starostlivo prepísanými latinskými názvami. Nemožno však povedať, že by si tým vyslúžila obdiv spolužiakov na strednej. Väčšina považovala jej posadnutosť nekrotickou hmotou za nechutnú a desivú. Jess bývala často sama a možno práve vďaka tomu figurovala na popredných priečkach vo výsledkoch celonárodných záverečných skúšok až v troch predmetoch. Excelovala aj na prvom stupni vysokej školy a po získaní štipendia odcestovala do Washingtonu na magisterské štúdium zoológie.

Austráľčania mali také veci v oblube – vybrali sa na rok-dva do zahraničia obzrieť si aj iné kúty sveta. Keď Jess počas prvého semestra nastúpila na stáž v Smithsonianovom inštitúte a tam zistili, že vie oškrabať kosti, prideliť ju do laboratória na kon-

zerváciu kostí v Prírodovednom múzeu. Ukázalo sa, že vďaka práci s drobnými živočíšnymi druhmi nadobudla mimoriadnu obratnosť. Verejnosť sa síce bude rozplývať nad kostrou vráskavca ozrutného, ale Jess a jej kolegovia vedeli, že je oveľa náročnejšie spraviť kostrový preparát takého orieška modrého.

Fakt dobrý exemplár umožňoval živočíchovi vyrozprávať vlastný príbeh o tom, aké to bolo, keď dýchal a behal, ponáral sa či sa vznášal. Kiežby tak žila vo viktoriánskom období, keď sa preparátori pretekali v tom, komu sa najlepšie podarí zachytiť pohyb – vzpínajúci sa kôň bol náročný na dokonalú vyváženosť výstuže, osol, ktorý sa otáča, aby sa poškrabal na slabine, si vyžadoval cit preparátora pre zakrivenie. Vtedajší boháči boli preparátmi priam posadnutí, a tak vďaka nim vznikali exempláre vyžarujúce krásu a umelecký cit.

V súčasných múzeách už pre ne nezostalo veľa miesta. Pri vytváraní kostrových preparátov dochádza k ničeniu informácií – pridáva sa kov, odstraňuje tkanivo –, a tak sa ich robí veľmi málo. Väčšina kostí sa zakonzervuje, očísľuje a odloží do zásuviek, kde čakajú na komparatívne meranie či odber vzoriek DNA.

Ako však pracovala, jej clivota za remeselným majstrovstvom minulosti postupne slabla a začala prevládať fascinovanosť vedou. Každý fragment rozprával nejaký príbeh a jej úlohou bolo pomôcť vedcom vydolovať svedectvo z jednotlivých fosilizovaných úlomkov. Niektoré vzorky sa do múzea dostali šťastnou náhodou, iné boli výsledkom dlhodobého vedeckého úsilia. Občas sa stalo, že náporý zimnej búrky odhalili holennú kosť z mamuta, na ktorú potom naďabil nejaký nadšenec, inokedy sa paleontológovi po týždňoch pedantného preosievania zeminy podarilo získať miniatúrny zub hraboša. Jess tlačila cedulky na laserovej tlačiarne a uvádzala na nich aj GPS súradnice označujúce miesto nálezu vzorky. Odkaz, ktorý po sebe zanechávali niekdajší kurátori, bol o čosi osobnejší: rukou písané cedulky atramentom v sépiovom odtieni.

Preparátori z devätnásteho storočia pracovali bez poznatkov o DNA a iných dôležitých údajov, ktoré boli v tom období nedostupné. Jess fascinovala predstava, že keď zatvára zásuvku s novo katalogizovaným exemplárom, o päťdesiat či sto rokov ju možno otvorí iný vedec, ktorý si bude klásť otázky, aké ona nedokáže ani sformulovať, a bude pri tom používať analytické nástroje, ktoré si ani nevie predstaviť.

Nemala v úmysle zostať v Amerike. Kariéra však môže byť nevyspytateľná. Po ukončení štúdia jej Smithsonian inštitút ponúkol možnosť vycestovať na štyri mesiace do Francúzskej Guyany na zber vzoriek z pralesa. Nestávalo sa veľmi často, že by dievča z Burwood Road v západnom Sydney malo možnosť odletieť do Francúzskej Guyany a trmácať sa džípom po pralese so vzorkami škorpiónov rozvešanými na šnúre, ako keď sušíte bielizeň. Nasledovala ďalšia ponuka: Keňa a porovnávanie súčasných vzoriek z Kilimandžára s tými, ktoré pred stovkami rokov zhromaždila expedícia Teddyho Roosevelta.

Keď si po absolvovaní tejto cesty Jess balila svojich pár vecí a pripravovala sa na návrat na miesto, ktoré ešte stále považovala za svoj skutočný život, Smithsonian inštitút jej ponúkol trvalý pracovný pomer – miesto vedúcej laboratória na konzerváciu kostí stavovcov v Centre podpory múzea v Marylande. Išlo o úplne nové zariadenie a bolo celkom nečakané, že sa v ňom uvoľnilo nové miesto. Vedúceho, ktorý laboratórium založil, postihla náhla alergická na prášny trus kožiarov. Neexistoval lepší spôsob čistenia kostí ako pomocou týchto chrobákov a nemožnosť pracovať s nimi bez toho, aby sa človek vyhádzal, preto znamenala nutnosť zmeniť zamestnanie.

Smithsonov inštitút mal prezývku „Povala Ameriky“ a centrum podpory bolo povalou tejto povaly. Na dvadsiatich kilometroch skladových priestorov sa rozvalovali neoceniteľné vedecké a umelecké zbierky. Predstava práce na predmestí, ďaleko od tváre múzea, ktorú ukazuje verejnosti, Jess príliš nenadchý-

nala. Keď však kráčala rozľahlou spojovacou chodbou známou ako „ulica“, prepájajúcou kľukatú spleť oplechovaných klimatizovaných budov, ktoré boli svedkom rôznorodého vedeckého úsilia, vedela, že sa ocitla v samotnom epicentre svojej profesie.

Po pohovore ju riaditeľ previedol areálom plným rozbujnenej zelene lemovaným skleníkmi botanického oddelenia. Nad nimi sa týčil čerstvo vybudovaný sklad bez okien. „Ten sme otvorili len nedávno, skladujeme v ňom mokré zbierky,“ dozvedela sa. „Po jedenástom septembri sme si uvedomili, že nie je veľmi múdre držať dvadsaťpäť miliónov biologických vzoriek v horľavej tekutine v pivnici len pár ulíc od Kapitolu. A tak sú teraz tu.“

Laboratórium na konzerváciu kostí bolo ďalej, v samostatnej budove zastrčenej na konci areálu v blízkosti diaľnice. „Ak vám pošlú zo štátnej zoo mŕtvolu slona, dosť to páchne, a tak sme vaše laboratórium umiestnili čo najďalej od ostatných,“ vysvetlil jej riaditeľ.

Vaše laboratórium. Jess sa nepovažovala za ambicióznú, no uvedomila si, že po tejto pozícii skutočne túži. Laboratórium sa vnútri ligotalo novotou: pitevná zostava s hydraulickým stolom, dvojtonový zdvihák, dvojkrídlové dvere dosť veľké na to, aby nimi prešla mŕtva veľryba, a na stene zbierka pílok a nožov ako z hororu. Išlo o najväčšie priestory svojho druhu na svete, veľmi vzdialené od provizórneho laboratória, ktoré si zriadila v práčovni na Burwood Road.

Práca tam ju ohromne bavila. Prúd vzoriek sa nezastavil, a tak každý deň priniesol niečo nové. Posledným prírastkom bola zbierka spevavcov z afganského Kandaháru. Vtáky narýchlo zbavili väčšiny peria a kože už v teréne. Teraz sa nad nádobou s malými balíčkami, starostlivo zviazanými tak, aby sa nestratili žiadne kostičky, skláňala Jessina asistentka Maisy.

„Dnes večer idem do Woods Hole po tú veľrybiu lebku,“ oznámila jej Jess. „Máš všetko, čo budeš potrebovať, kým budem preč?“

„Mám. Po týchto spevavcoch ma čaká odber DNA z jeleních čelustí. Chcu ich mať čo najskôr, takže budem mať čo robiť.“

Keď neskôr Jess odchádzala, došlo jej, že zrejme nevonía ktovieako vábne. Rozhodla sa teda, že nepôjde do D. C. kyvadlovým autobusom spolu s ostatnými zamestnancami. Všimla si, že aj v preplnenom autobuse zostávalo sedadlo vedľa nej často prázdne, a tak zainvestovala do dobrého bicykla – trekingového s baranom. Bolo skvelé, že z centra podpory vedie cyklistický chodník až do mesta. Svoj dlhý chvost si zakrútila do drdola a zasunula ho pod prilbu.

Chodník bol neudržiavaný. Musela kľučkovať pomedzi psie výkaly a kusy asfaltu a raziť si cestu hrubou pokrývkou nových jarných listov. V Sydney bol prechod medzi ročnými obdobiami dosť nepatrný: sotva badateľné oteplenie či ochladenie vzduchu, nevelká zmena v dĺžke dňa či kvalite svetla. Vo Washingtone však bola zmena ročného obdobia ako úder do tváre – letná horúčava pripomínajúca pariaci sa hrniec s polievkou, výstredné jesenné ohňostroje stromov, mrazivosť zimy, opojná jarná explózia kvetov, vtáčieho trilkovania a vôní. Dokonca aj spustený cyklistický chodník prekypoval bujnoscťou a rieka Anacostia sa v žiare zapadajúceho slnka ligotala ako vyleštené striebro.

Z ulice South Capitol zabočila Jess doprava do tichej staršej štvrte plnej vysokých domov v radovej zástavbe, oddelených od ulice dlhými predzáhradkami. O tomto čase tam kvetinové záhony vďaka tulipánom a azalkám hýrili purpurovou, korálovou a fialovou. Predstava, že by mala bývať v prízemnom byte, Jess ktovieako nenadchýnala, pretože jej austrálske srdce túžilo po svetle, no tento radový dom po renovácii ponúkal otvorené priestory s dvomi veľkými oknami do ulice a rad vysokých okien v zadnej časti, ktorými celý deň prúdilo slnko. Svetlo vnútri malo po celé leto vodnatozelený nádych od zimolezu a trúbkovca obrastajúcich zadnú stenu.

Jess zamkla bicykel (na dvojité zámok) a odomkla dvere (na trojitý zámok). Osprchuje sa, prezlečie, pobalí si veci na noc a pár hodín si zdiemne, kým sa cesty vo Washingtone ako-tak spriechodnia. Potom okolo desiatej vyzdvihne z garáže inštitútu pikap a vyrazí proti noci do Morského biologického laboratória vo Woods Hole.

Práve sa chystala do sprchy, keď zazvonil telefón.

„Prepáčte, že vám volám na súkromné číslo. Tu Horace Wallis zo správy pobočiek. Vaša asistentka mi povedala, že budete pár dní preč, tak som si povedal, že sa s vami pokúsím spojiť, kým odídete. Mám jeden problém a dúfam, že mi s ním pomôžete.“ Hlas v telefóne bol Jess ako-tak známy, ale nevedela k nemu priradiť tvár.

„Iste. Čo potrebujete?“

„Pravdupovediac, ide o dosť mrzutú záležitosť. Príde k nám vedkyňa z Kráľovskej veterinárnej fakulty v Anglicku. Chce si obzrieť kosť z devätnásteho storočia, ktorú sa chystá skúmať už dlhší čas. Problém je, že ju nevieme nájsť. V roku tisícosemstosedemdesiatosem bola tu, v Zámku, no potom si ju vyžiadalo Múzeum amerických dejín – hoci nie je úplne jasné prečo. V každom prípade ju tam už nemajú. Myslíte si, že je šanca, že mohla prísť k vám na konzerváciu kostí? Prehľadal som databázu, ale nič tam nie je. Vaše oddelenie je posledným miestom, ktoré mi ešte napadá.“

„Predpokladám, že ide o kostrový preparát.“

„Áno.“

„V laboratóriu momentálne nemáme žiadne kostrové preparáty, ale podpora má deväťdesiatosem percent svojich vzoriek v sklade, takže by ste ho zrejme našli tam. Máte jeho evidenčné číslo?“

„Áno, samozrejme. Je to...“

„Sekundu. Pohľadám papier.“ Jess prehrabala kopu na stolíku. Okraje dokumentov husto pokrývali kresbičky lícnych oblúkov

či krčných stavcov. Konečne sa jej podarilo nájsť pokrkvany palubný lístok, ktorý ešte nestihla popísať. „Preverím to vo svojej databáze. Ak ho máme u nás na podpore, iste sa mi ho podarí nájsť. O aký druh ide?“

„*Equus caballus*. Kôň domáci.“

WARFIELDOV JARRET

Meadows, Lexington, Kentucky

1850

Nik by ju nenazval pohodovou kobylou. Nebola zákerná, len nervózna. Ak to však niekto nevzal do úvahy, výsledok bol rovnaký.

Jarret vedel, ako sa k nej priblížiť. Pokojne a rozvážne. Nesmel zaváhať ani dať najavo neistotu, ale príliš autoritatívny prístup sa tiež nevyplácal. V takom prípade sa kobyla priplichtila k človeku bližšie a uhryzla ho do ruky alebo vykopla a zlomila mu píšťalu. Vyšľachtil ju sám doktor Elisha Warfield a pomenoval ju po svojej neveste Alice Carnealovej. V stajniach sa vtipkovalo o tom, čo tým myslel a čo sa tým snažil naznačiť synovi.

Jarretovi však Alice Carneal neublížila ani raz. Ani žiadny iný kôň. „Len sa naňho pozrite,“ vravieval doktor Warfield a zdvihol jednu z Jarretových dlhých, vyziabnutých rúk. „Sám je napoly žriebä.“ Jarret to bral ako kompliment. Veď čo by mu pomohlo, keby sa urazil? A bola to pravda. Mal v sebe hlboko zakorenený cit pre kone. Prvú posteľ, na ktorú si spomína, mal v konskej maštali. Delil sa o slamu s dvomi valachmi, kým jeho matka spávala v panskom sídle, kde pridávala novorodenca svojej pannej. Jarret ju sotva vídal. Prvým jazykom, ktorý si osvojil, boli nepatrné gestá a zvuky koní. Ľudskú reč sa učil pomaly, ale rozumel jej konskej: ich náladám, spojenectvám, prostým túžbam,